



ЯК УСЕ ПОЧИНЯВЛОСЯ

Це сталося навесні, коли вже потроху теплішає, тане сніг і на вербах розпускаються... ні, не листячко і не квіточка, а такі, знаєте, маленькі пухнасті бруньки — вербові котики. Саме цієї пори на одному подвір'ї, в сарайчику, де лежить чимало всіляких потрібних речей — лопати, граблі, ящики для картоплі та яблук та ще багато чого — в теплому кубельці у мами-кішки народилися кошенята — Мурчик, Чубчик і Розумчик. Мурчика назвали так тому, що він найголосніше муркотів. Чубчик був котик задержуватий, любив чубитись. А Розумчик був допитливим і жвавим, йому все було цікаво, і він усюди пхав свого рожевого маленького носика або навіть лапку.

Отакі троє кошенят.

КУСАКА

Цього дня Розумчик прокинувся раніше за всіх і принюхався. З напіввідчинених дверей сараю чудово пахло, щоправда, Розумчик не знав, чим саме. Запах йому страшенно подобався. І він був майже впевнений: те, що так чудово пахне, обов'язково має бути дуже смачним. Розумчик облизнувся і виліз із теплої коробки, застеленої ковдрочкою. Мама-кішка муркнула уві сні. Розумчик облизнувся ще раз і попрямував до дверей.

— Розумчику, ти куди? — мама-кішка підвелася й вигнула спину.— Там собака ходить. Зубатий, кусючий! Пам'ятаєш?

— Я пам'ятаю, у нього є маленька собача хатка, яку він стереже, і він ду-у-уже злий. Ну ма-а-а-у... — котик зрозумів, що мама не пустить його на двір самого. І оте смачне, що так пахне, скоріш за все, з'їсть хтось інший.

— Розумчику, вертайся. Зараз хазяйка принесе нам молока, будемо снідати.

Мама-кішка була сувора, але дбала про своїх кошеняток, оберігаючи їх від небезпеки. Вона була доросла й чудово розуміла, хто такі собаки і чого від них можна чекати. Вона особисто знала одного старого кульгавого kota, якого пес колись укусив за лапу. І дуже не хотіла, щоб таке сталося з її дітками.

Розумчик покійно заліз у коробку, вмовстився поруч зі своїми братами і заплющив очі. Мама-кішка скрутилася клубочком і задрімала знову.

За якусь хвилину двері сараю прочинилися і зайшла хазяйка з банкою теплового молока.

— Привіт, сімейство... — вона посміхнулася до котиків і налила їм повнісіньку миску. Мама-кішка ділови-

то понюхала молоко і вдячно нявкнула хазяйці. Мурчик, Розумчик і Чубчик мерщій кинулися до миски. Смакота! Чого ще можна бажати цього чудового весняного ранку! Але Розумчик все ще тримав у голові задум вислизнути з сараю і подивитися, як там надворі.

Раптом мама-кішка облишила сніданок і напорошила вуха.

— Ми-ш-ш-а... — прошепотіла вона і тихенько пішла в дальній куток сараю. Чубчик і Мурчик так само обережно подалися за нею. А Розумчик, недовго думаючи, кинувся до дверей і — опинився на подвір'ї.

— М-р-р... і ніякого собаки тут немає.— Розумчик озирнувся довкола і понюхав весняне повітря. Пахло приємно, але уже не так смачно, як раніше.— Хм-м-р... а, може, собака все ж таки ту-у-ут...

Розумчик роззирнувся і зробив кілька кроків у густу зелену траву.

— Ой! — вигукнув котик.

У траві повільно повзла, тягнучи на собі маленьку круглу хатку, якась невідома істота.

— Вибачте, а ви не собака?

— Ой! — вигукнула істота тоненьким голосом і сховалася в хатку.

«Стереже,— подумав Розумчик.— Але ж не кусається. Якщо собака обов'язково має бути кусакою, то це, мабуть, не він».



